

Mèxic D.F. 26 de març del 1962

Estimats pares i Joan: contesto la carta del pare, del dia 19. Vàrem rebre, també, les postals enviades des de Madrid, que ens van fer molta il·lusió a tots.

Esperem la nova entrevista amb l'Estradé i la conversa amb Néstor Luján. La sol·licitud de retorn està ja cursada familiarment, amb els noms de la Rosa, els nens i el meu; fer-ho per separat ni se'm va ocórrer i no crec que em resigni a fer-ho. Segons el ~~senyor~~ senyor Maroña, el millor és esperar la resolució de Madrid, procurar accelerar-la des d'Espanya i, a la vista de la resposta oficial, veure que es pot fer. Ell no va descartar pas la possibilitat de retornar com a mexicans, si això facilitava una solució; el que caldria saber és quins són els requisits per a obtenir la residència i quins els principals inconvenients. Sí: la Rosa té els seus capteniments -com suposa el pare- pel fet de reïntegrar-se al país com una amistançada, amb uns fills sense pare legítim "segons les lleis incivilitzades". Però els meus capteniments pel mateix motiu són encara més forts. No obstant, són diverses les persones de bon judici que ens han dit que poden trobar-se solucions, que hi ha hagut casos més difícils que el nostre pels quals s'ha encertat un camí i amb aquesta esperança vivim, sense abandonar pas el nostre propòsit. A Madrid, amb el mateix caràcter "no oficial" que hi ha aquí una representació del govern espa-

nyol, té la seva oficina un representant del govern mexicà, en funcions de cònsol per a vetllar pels interessos dels ciutadans de Mèxic que es troben a Espanya. Ilastima de no haver-ho dit al pare abans del seu viatge a la capital, ja que una entrevista amb aquesta persona potser ens hauria aclarit alguna cosa... Pel que fa a la consideració de sentir-me "un negat", en el meu cor i en la meva raó la nostra nacionalitat és una altra, a la qual no he renunciat ni renunciaré mai, encara que no pugui emparar-la amb papers oficials.

El pròxim mes d'abril, el senyor González Porto retorna a Barcelona, on es proposa impulsar la seva idea de crear una gran editorial. Si els fós avinent al pare o al Joan (o a tots dos alhora), m'agradaria que procuressin veure'l, ja que amb els antecedents que ara té dels meus propòsits, la conversa podria ésser interessant. Es clar que, pel que veig, el problema de la feina no m'ha de preocupar. Però continuar la que he vingut fent durant tots aquests anys a satisfacció de l'editor, faria més fàcils els primers temps d'adaptació. Fa pocs dies, he acabat una obra de "Estándares de construcción" amb 720 il·lustracions molt complicades, al preu establert de 150 "pesos" cada una; el total cobrat ha estat de 108.000 "pesos" (cinc-centes quaranta mil pessetes!) i he tardat divuit mesos en acabar-lo. Una obra de romans, que m'ha valgut la felicitació de tots els dirigents d'UTEHA i, gairebé, les palmes del martiri. Aquesta, segons sembla, és la darrera obra important que González Porto es proposa editar a Mèxic; seguirà, crec, amb llibres menors, per a conservar la seva condició d'editor aquí, però el volum important de feina el passarà a Barcelona.

Bé: s'ha acabat el paper i el temps. Una fortíssima abraçada per tots tres!